

РЕШЕНИЕ

№ 4457

гр. София, 30.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Диана Стамболова

ЧЛЕНОВЕ: Евгени Стоянов

Адриан Янев

при участието на секретаря Антонина Бикова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4076** по описа за **2022** година докладвано от съдия Диана Стамболова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на З. И. К. чрез адвокат К. Т. срещу Решение № 20025844 /30.03.2022г. по НАХД № 4895/ 2020г. по описа на СРС, НО, 16 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 496506-F535123/ 24.02.2020 г., издадено от директора на дирекция „Обслужване” при ТД на НАП С.. Навеждат се твърдения, че решението е незаконосъобразно, като постановено при нарушение на материалния закон. Излага съображения за маловажност на нарушението. Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява, не изразява становище по жалбата.

Ответникът - ТД на НАП С. чрез процесуален представител оспорва касационната жалба. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, след преценка на представените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните в производството, намира за установено от фактическа и

правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1 от ЗАНН и от надлежна страна, поради което е допустима. Наведените доводи в същата представляват касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, приложим по препращане от чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

В производството пред въззивния съд фактичката обстановка е установена напълно, а именно:

На 17.09.2019г. е издадена Резолюция № 222691903131926 за проверка на факти и обстоятелства за дерегистрация по ЗДДС на [фирма] - З. И. К..

На 24.09.2019г. е вписано в Агенцията по вписване заличаване на едноличен търговец с фирма „З. З. К.“-З. И. К., ЕИК[ЕИК].

На 17.01.2020г. в ТД на НАП С. е извършена проверка на документи на [фирма] и е установено, че са налице основания за дерегистрация на ЕТ, издаден е акт за дерегистрация по ЗДДС на [фирма], ЕИК[ЕИК]. Установено е, че съгласно изискванията на чл.109, ал.1 от ЗДДС З. И. К. е задължен да подаде заявление за дерегистрация по ЗДДС в 14-дневен срок от вписване на съответното обстоятелство/заличаване/ на 24.09.2019г. Срокът за подаване на заявление за дерегистрация по ЗДДС е изтекъл на 08.10.2019г., като към момента на проверката заявление не е подадено.

Съставен е АУАН за нарушение на чл.109, ал.1 вр. с чл.107, т.3 от ЗДДС и въз основа на него, при идентично фактическо описание на нарушението и дадена му аналогична правна квалификация е издадено оспореното НП, с което на данъчнозадълженото лице е наложена глоба в размер на 500 лева, на основание чл. 178 от ЗДДС.

При така установената фактическа обстановка, от правна страна съдът е приел, че както АУАН, така и НП са издадени от компетентни органи, в рамките на предоставените им правомощия. В хода на административнонаказателното производство не са констатирани допуснати съществени процесуални нарушения, които да водят до ограничаване правото на защита на нарушителя. Посочена е датата на извършване на нарушението, мястото, срокът, в който е следвало да бъде подадено заявлението за регистрация и срокът, в който реално е постъпило същото. Прието е също така, че визираното в наказателното постановление административно нарушение е безспорно установено, като същото не съставлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН.

При постановяване на съдебното решение е допуснато нарушение на материалния закон.

Първоинстанционният съд се е произнесъл при правилно установена фактическа обстановка, която се подкрепя от доказателствата, съдържащи се по делото, а и не е оспорена от жалбоподателя. От доказателствата се установява, че представляващият ЕТ не е подал в законовия срок – до 08.10.2019г. заявление за дерегистрация по ЗДДС, с което е осъществил състава на нарушението по чл.109, ал.1 вр. с чл.107, т.3 от ЗДДС. Едно от основанията за задължителна дерегистрация по ЗДДС, посочена в чл.107, т.3 от ЗДДС е заличаването на едноличния търговец от търговския регистър. В случая това заличаване е факт на 24.09.2019г. Съгласно разпоредбата на чл.109, ал.1 от ЗДДС в случаите по чл. 107, т. 3 и при прекратяване на юридическо лице с ликвидация лицето подава заявление за дерегистрация в компетентната териториална дирекция на Националната агенция за приходите в 14-дневен срок от настъпването на съответното обстоятелство по чл. 107, освен ако юридическото лице не избере да

остане регистрирано до датата на заличаването му от търговския регистър.

Санкционната норма на чл. 178 ЗДДС предвижда, че данъчно задължено лице, което като е длъжно, но не подаде заявление за регистрация или заявление за прекратяване на регистрация в установените по този закон срокове, се наказва с глоба - за физическите лица, които не са търговци, или с имуществена санкция - за юридическите лица и едноличните търговци, в размер от 500 до 5000 лв.

Районният съд е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства, обсъдил е в съвкупност събраните доказателства и въз основа на тях е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Настоящата съдебна инстанция не споделя извода на СРС за неприложимост в настоящия случай на хипотезата на за маловажност по чл.28 от ЗАНН. Заявлението е за дерегистрация по ЗДДС и не е свързано с неплащане на данъчни задължения или неначисляване на ДДС. Нарушението е формално и няма вредоносен резултат, като съставомерен признак. Така ще е необходимо да се съобразяват, налице ли са вредни последици и обстоятелствата, които имат значение за дефиниране на по-ниската степен на обществената опасност в сравнение с обикновените случаи на такова нарушение. Вредни последици от нарушението няма, защото с късното дерегистриране на ЕТ не се създава среда на несигурност, тъй като държавния бюджет не е застрашен. На фона на прекратяване на дейността от 2013г., липсата на други констатирани нарушения и налагани наказания за неспазване на данъчната и счетоводна дисциплина на едноличния търговец, се налага извода, че нарушението е първо и макар формално да е реализирало състава на чл.109, ал.1 вр. с чл.107, т.3 от ЗДДС не следва да се наказва, защото има превес на смекчаващите вината обстоятелства. Единственото отегчаващо обстоятелство е закъснението от 3 месеца, но това е част от състава на административното нарушение. При тези съображения е приложима разпоредбата на чл.28 от ЗАНН - за маловажни случаи на административни нарушения, при които наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание.

Съгласно разпоредбата на чл. 52, ал. 4 от ЗАНН, преди да се произнесе по преписката, наказващият орган проверява акта с оглед на неговата законосъобразност и обоснованост и преценява възраженията и събраните доказателства, а когато е необходимо, извършва и разследване на спорните обстоятелства. Тази проверка обхваща и извършването на преценка за приложимост към конкретния случай на чл. 28 ЗАНН – по арг. На Тълкувателно решение № 1 от 12.12.2007 г. по тълк. н. д. № 1/2007 г., ОСНК на ВКС. Съгласно тълкувателното решение преценката на административнонаказващия орган за „маловажност“ на случая по чл. 28 ЗАНН се прави по законосъобразност и подлежи на съдебен контрол. Когато съдът констатира, че предпоставките на чл. 28 ЗАНН са налице, но наказващият орган не го е приложил, това е основание за отмяна на НП поради издаването му в противоречие със закона.

Горните факти е следвало да бъдат съобразени от административнонаказващия орган, който с оглед тежестта на нарушението и липсата на отегчаващи отговорността обстоятелства и предвид спецификата на случая е следвало да приеме, че се касае за маловажен случай на административно нарушение и да приложи разпоредбата на чл. 28, б. „а“ ЗАНН, като не наложи наказание, а предупреди нарушителя, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно

наказание. Доколкото обаче това не е сторено, районният съд е постановил неправилно съдебно решение, което следва да бъде отменено, както и да бъде отменено наказателното постановление.

Водим от горното и на осн. чл. 221, ал.2, предл. I от АПК, Административен съд София - град, XV касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение № 20025844 /30.03.2022г. по НАХД № 4895/ 2020г. по описа на СРС, НО, 16 състав, с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 496506-F535123/ 24.02.2020 г., издадено от директора на дирекция „Обслужване” при ТД на НАП С., като вместо него постановява:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 496506-F535123/ 24.02.2020 г., издадено от директора на дирекция „Обслужване” при ТД на НАП С., с което на З. И. К. е наложена глоба в размер на 500 лева за нарушение на чл.109, ал.1 вр. с чл.107, т.3 от ЗДДС.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.